

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **N. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Alžírsko,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2018, č. j. KRPU-171684-26/ČJ-2018-040022-RD,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

žalované ze dne 30. 8. 2018, č. j. KRPÚ-171684-26/ČJ-2018-040022-RD, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 29. 8. 2018 v 8.30 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci a údajnou nerealizovatelnost těchto zvláštních opatření s ohledem na osobní a finanční situaci žalobce. Žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky při průjezdu z Polska do Francie, avšak nikdy v minulosti se nedopustil jednání, jež by mohlo být označeno za závažné narušení veřejného pořádku či trestného činu. Žalovaná nedostala své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Žalobce rovněž uvedl, že s ohledem na zahájení řízení o správním vyhoštění, kdy došlo ke změně jeho právního postavení a zanesení jeho identity do databázi orgánů schengenského prostoru, změnil svůj názor a nadále nemá zájem nelegálně pobývat na území schengenského prostoru.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla žalobu zamítnout. Poukázala na to, že žalobce sám uvedl, že již při vyřizování turistického víza plánoval po skončení jeho platnosti nadále nelegálně pobývat na území Francie. Za tímto účelem si za úplaty opatřil falešné otisky přechodových razítek do cestovního dokladu a falešný vízový štítek, dotčené stránky cestovního dokladu později žalobce vytrhl. Žalobce nemá žádné finanční prostředky, aby si zajistil stravu, ubytování a doklady pro vycestování, přičemž nemá v žádném státě Evropské unie povolen pobyt. Žalovaná konstatovala, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebylo možné, neboť by tím byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo by to neúčelné a ohrožovalo by to soukromý život žalobce, jelikož ten by byl ponechán bez finančních prostředků. Žalovaná rovněž rozporovala, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, byl aplikovatelný na dotčený případ, jak tvrdil žalobce.

Správní spis

5. Ze správního spisu a zejména z protokolu o výslechu žalobce ze dne 30. 8. 2018 vyplývá, že jeho úmyslem bylo dostat se z Alžírsko do Francie a tam nadále pobývat případně i nelegálně. Za tímto účelem si opatřil turistické vízum a dne 8. 2. 2017 odcestoval do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Francie. Ve Francii pobýval převážně u kamaráda a živili jej příbuzní. Poté co mu vypršela platnost turistického víza, odjel do Polska, aby zde za úplatu 3 000 eur získal pobytové oprávnění. Před předložením svého cestovního dokladu pro získání pobytového statusu, z něj vytrhl dvě strany, na nichž měl umístěná falešná přechodová razítka a vízoví štítek, aby měl větší šanci na získání pobytového oprávnění. V současnosti žalobce žádným platným cestovním dokladem nedisponuje. Při návratu autobusem z Polska do Francie byl zadržen německou policií a předán do České republiky. Na Českou republiku nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že nemá finanční prostředky, aby si zde zajistil ubytování, nikoho zde nezná a nesdílí společnou domácnost s žádným občanem Evropské unie. V Alžírsku mu nic nehrozí. Žalobce rovněž sdělil, že se domnívá, že disponuje polským povolením k pobytu. K tomu polské státní orgány na dotaz české strany sdělili v informaci ze dne 30. 8. 2018, č. j. KRP-82887-4/ČJ-2018-0500SZ, že žalobce dne 16. 2. 2018 podal žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu a dne 24. 8. 2018 bylo předmětné řízení pozastaveno bez vydání rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl dle § 75 odst. 1 s. ř. s. v době rozhodování žalované, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
12. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovedl v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl obrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“
13. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Ze zjištěných skutečností, zejména z žalobcem projevené vůle odcestovat do Francie a skutečnosti, že si v minulosti opatřil falešné doklady za účelem pobytu v schengenském prostoru, je zřejmé, že žalobce by se státními orgány nespolečně pracoval, skrýval by se a případnému správnímu vyhoštění by se vyhýbal, čímž byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce vědomě nelegálně cestoval přes území České republiky, nelegálně pobýval na území Francie a Polska, kde neúspěšně požádal o povolení k pobytu. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolečně pracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Francie. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Pro úplnost soud doplňuje, že nezastavil řízení dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, přestože dle sdělení žalovaného zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění bylo ukončeno, poněvadž ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 6 Azs 320/2017-20, plyne, že dané ustanovení je v předmětném případě neaplikovatelné pro rozpor s právem Evropské unie – „Nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policí ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).“

16. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. října 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.